

† Macarie
Episcopul Episcopiei Ortodoxe
Române a Europei de Nord



PASTORALĂ LA NAȘTEREA DOMNULUI

**NAȘTEREA DOMNULUI,
UNICA „RESETARE”
ADEVĂRATĂ A LUMII**

STOCKHOLM, 2021

† Macarie,

**Din mila și purtarea de grijă a Atotmilostivului Dumnezeu,
Episcop al Episcopiei Ortodoxe Române
a Europei de Nord,**

**Iubiților frați preoți și diaconi, ostenitorilor din sfintele mănăstiri și alesului
popor dreptmăritor, har, pace, liniște și bucurie de la Hristos, iar din parte-mi
părintească binecuvântare și frățească îmbrățișare!**

Cinstiți slujitori ai Sfințelor Altare,

Iubiți frați și surori împreună-rugători,

Sărbătorind Nașterea Domnului ne bucurăm laolaltă cu păstorii, cu Dreptul Iosif și cu cei trei magi de la răsărit de Pruncul culcat în iesle, purtat cu dragoste pe brațe și alăptat cu gingășie de Maica Sa Preacurată și Preanevinovată, iar împreună cu întreaga oaste cerească doxologim: *„Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire!”* (Luca 2, 14)

Totodată, ne înfiorăm de indiferența și răceala oamenilor care n-au avut milă de o biată femeie ce urma să nască ci au trimis-o într-un grajd improvizat într-o peșteră; de nebunia paranoică a regelui Irod; de uciderea pruncilor și de durerea nemărginită a maicilor acestora precum și de peregrinarea Sfintei Fecioare și a Dreptului Iosif care, cu un copil abia născut, au fost nevoiți să se refugieze în Egipt.

Bucuria Nașterii Mântuitorului Hristos covârșește însă toate aceste dureri și sfâșieri ale inimii. Le covârșește deoarece întruparea Fiului lui Dumnezeu înseamnă reîntemeierea lumii, restaurarea lui Adam cel căzut și a strămoșei Eva. Este unica și singura „resetare” autentică a lumii. Dar modul în care se face aceasta este aparte, căci *„gândurile lui Dumnezeu nu sunt asemenea cu gândurile oamenilor”* (cf. Isaia 55, 8). Această re-întemeiere a lumii nu a avut loc ca o manifestare de putere, ca o revoluție, ca o schimbare bruscă, ci ca o caldă și delicată îmbrățișare părintească. Nu a avut loc nici ca o ștergere a trecutului, ci ca o împlinire a unor vechi doruri și suspine. Însă nu a făgăduit Hristos-Mesia că lumea astfel re-întemeiată va fi lipsită de dureri, de necaz, de suferință, ci că El va fi cu noi și prin El vom birui toată lucrarea vrăjmașă, fiind capabili să trecem „prin” și nu „peste” aceste suferințe.

Dragii mei,

Vă invit să privim toată pronia dumnezeiască a Întrupării Fiului lui Dumnezeu și dintr-o altfel de perspectivă. Iată, când prăznuim Paștile, deseori accentuăm faptul că Fiul lui Dumnezeu de bunăvoie S-a dat pe mâna vrăjmașilor Săi. Părintele ceresc a îngăduit arestarea, batjocorirea și răstignirea Fiului Său. A îngăduit să treacă prin inima mult îndureratei Fecioare Maici sabia suferinței, de a-și vedea Fiul zdrobit de răutatea vrăjmașă. A îngăduit să se risipească ucenicii Săi și să fie trădat de doi dintre ei.

Toate acestea sunt întâlnite și în momentul Nașterii Fiului Său. Întrupându-Se Hristos Domnul, Prunc fiind, a îngăduit ca Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, aflată în grija Dreptului Iosif, să nu găsească găzduire decât într-o peșteră din Betleemul Iudeii. A îngăduit ca Irod să ucidă prunci neprihăniți și să sufere maici nevinovate. Nu a voit, S-a întristat văzând răutatea oamenilor, dar a îngăduit ca Maica Domnului și Dreptul Iosif să fie nevoiți să ia calea unui exil forțat. Umilul grajd corespunde Crucii de mai târziu, pe atunci blestemat instrument de condamnare la moarte; prigoana lui Irod cu prigoana maimarilor iudeilor față de El; iar suferințele tuturor maicilor pruncilor uciși, cu durerea resimțită de Maica Îndurerată la răstignirea Fiului său și Mântuitorului nostru.

Ar fi putut să nu fie așa. Poate nu chiar să se nască în palate, cum deseori subliniem acest contrast al întrupării smerite a Fiului lui Dumnezeu – dar chiar într-o peșteră, într-un grajd? Nu a fost primit de ai Săi, iar cei puternici s-au tulburat chiar până la un genocid al pruncilor? Și nu ar fi putut să ușureze nevoițele Maicii Preasfinte, să o scutească de respingerea celor din jur, de bănuieli nedrepte, de peregrinare?

Iată că nu. Iată că a îngăduit răului să se desfășoare, a îngăduit să se descopere ce este în inimile oamenilor, a celor puternici și a celor umili, a celor de rând și a celor mai-mari, a celor de departe și a celor de aproape. A îngăduit toate acestea, aparent în deplin contrast cu făgăduințele mesianice ale nașterii Sale. Mesia se naște, este acum printre noi, dar iată că nu-și zdrobește vrăjmașii, iată că nu intervine pentru a opri nebunia, crima, răutatea.

De ce? Întâi de toate, pentru că Dumnezeu respectă întru totul și până la capăt libertatea omului. Îi respectă demnitatea, chiar și când este vorba despre ucigași, tirani, vânzători de frate. Pentru că Dumnezeu s-a întrupat, „chip de

rob luând” (Filipeni 2, 7), asumându-și până la capăt „sărăcia” noastră, adică asumându-și plinar condiția umană în cea mai vulnerabilă ipostază a sa, afară de păcat. Făcând aceasta, El a arătat nespusa Sa dragoste pentru om și mai cu seamă pentru cei umili, smeriți și blânzi, prizoniți, disprețuiți și nedreptățiți. Și-a arătat dragostea devenind asemenea lor, „golindu-se pe Sine”, pentru a-i elibera și pentru a-i ridica la statutul nobil de copii adoptivi ai Părintelui Său și frați ai Săi mai mici. A îngăduit toate acestea deoarece Fiul lui Dumnezeu nu S-a întrupat ca să elimine suferința din lume, ci ca să o umple cu prezența Sa, să ne ia pe umerii Săi, ca pe o cruce, și să ne ajute să o traversăm, să o purtăm mântuitor.

Preaiubite frate și preaiubită soră,

Să ne amintim, așadar, bucurându-ne de Nașterea Domnului, de ce fel de Mesia avem și de cum lucrează El în lume. Și amintindu-ne acestea, retrăind evenimentul Nașterii, să înțelegem de ce îngăduie El atâta rău și tulburare în această lume și în aceste vremuri pe care le trăim. Le îngăduie ca să se descopere ce este în inima omului. Le îngăduie ca să ne încerce. Le îngăduie și nu pune capăt răutății mai-marilor, prigoanelor, lipsurilor, planurilor malefice ca să nu uiți, tu, frate și soră, că odată ce le îngăduie le-a și pus hotar. De acum, nu mai suntem singuri, ci cu Iisus „*Emanuel, care se tâlcuiește: Cu noi este Dumnezeu*” (Matei 1, 23). Marea e învolburată iar corabia e lovită de valuri mari, însă „Cu noi este Dumnezeu”, cu al Său har și cu a Sa iubire de oameni.

Și la ce fel de vremuri ne referim? Iată, dragii mei, intrăm deja în al doilea an al unei „mari resetări”, adică al felului în care s-au sfătuit între ei mai-marii lumii să o schimbe și să o stăpânească. Și ei vor să re-întemeieze lumea, dar într-un mod faustic, viclean, utopic. O lume care promite eliberare, dar care aduce robie; care promite sănătate eternă, dar care permanentizează spitalul; care promite fericire doar dacă ești deposedat de toate cele firești. De fapt, această „resetare” aduce mult cu ceea ce noi românii am trăit cu doar câteva decenii în urmă. O lume a controlului, a supravegherii, a raționalizării, a penuriei. A unor lipsuri planificate, a unei stări permanente de teroare, a stăpânirii prin divizare. Îți spuneam, pe atunci, comunism. Iată că revine, de această dată în forme noi și cu ajutorul noilor tehnologii. Bate chiar un vânt de schimbare chiar și în ceea ce privește marile sărbători creștine și nu suntem prea departe de reîntoarcerea lui „Moș Gerilă” în locul Crăciunului.

Este o lume pe care vizionarul monah Nicolae Steinhardt de la Rohia a descris-o profetic într-unul din eseurile sale din tinerețe: „Unii ar voi să vadă lumea organizată după stilul și asemănarea unui spital. Ei visează numai analize, controale, vizite, inspecții, injecții, certificate, fișe, observații, carantine, diete, prescripții și operații. Societatea omenească ar deveni, în acest vis urât, un sanatoriu cu disciplină de fier, cu paturi numerotate, pază la poartă, o plapumă de om, 250 g de pâine pe zi, un număr fix de calorii, vaccinuri săptămânale, radiografii lunare, măsurători anuale și înmormântare igienică la sfârșit.”¹

Preaiubiții mei,

Toate acestea sunt, după cum se vede, îngăduite de Dumnezeu. El știe când și cum va pune hotar „sfaturilor căpeteniilor” (Psalmul 32, 10). Dar ceea ce știm este că El are ultimul cuvânt, „sfatul Lui rămâne în veac”. Ceea ce mai știm este că, deși nu I se face loc în această lume resetată, El este cu noi. „Cu noi este Dumnezeu”, cu noi este Hristos Emanuel, dacă și noi rămânem statornici întru El. Și dacă nu e loc pentru El în această lume, așa cum nu a fost nici când S-a născut, fiind culcat în ieslea necuvântătoarelor, nu va fi loc nici pentru noi.

Aceasta ne îndeamnă să fim mai treji, mai veghetori, mai concentrați la esența vieții. Ne îndeamnă să râvnim la Împărăția Cerurilor, adevărata noastră casă, adevărata noastră patrie. Ne îndeamnă să căutăm compania prietenilor lui Dumnezeu, a casnicilor Săi. Ne îndeamnă să venim la Biserică, să ne curățim și să ne vindecăm sufletele în Taina Spovedaniei, cuminecându-ne cu Trupul și Sângele Său.

Acestea împreună mărturisind și lucrând, împreună aducând închinare Pruncului Cel născut în ieslea Betleemului și a inimilor noastre, vă urez praznic sfânt și înălțător, bucurie curată și plinirea tuturor așteptărilor de bine.

**Al vostru slujitor, frate și prieten,
de tot binele voitor și fierbinte rugător,**

† Părintele Episcop Macarie

Dată în Reședința Episcopală din Stockholm, Regatul Suediei, la Praznicul Nașterii Domnului, în anul mântuirii 2021.

¹ Nicolae Steinhardt, *Articole burgheze*, Polirom în co-editare cu Mănăstirea „Sfânta Ana” de la Rohia, 2008, pp. 96-97.